

forudforfalden rente ikke kan fradrages på forfaldstidspunktet, hvis årsindkomsten som følge heraf ikke giver udtryk for en indkomst, der svarer til en periode på ca. 1 år. For imidlertid at fjerne enhver usikkerhed på dette punkt har regeringen fundet det rigtigst med dette lovforslag at søge præciseret, hvad der er den tidsmæssige grænse for forfaldsprincippets anvendelse.

Efter skattelovrådets opfattelse vil en ubetinget anvendelse af forfaldskriteriet ved forudforfaldne renter ikke altid give et retvisende billede af årsindkomsten. Låneaftaler med vilkår om forudforfaldne renter vil i givet fald navnlig være fordelagtige forud for påregnelige fald i skatteyderens marginalsattesats, f. eks. på grund af pensionering, køb af fast ejendom og emigration, samt ved placering af låneprovenuet og skattebesparelsen i aktiver, hvor en eventuel fortjeneste er helt eller delvis indkomstskattefri. Det er derfor skattelovrådets principielle opfattelse, at man bør tilstræbe, at renteindtægter og -udgifter fordeles korrekt over den periode, som renterne vedrører. Herved elimineres eventuelle misbrugsmuligheder, og der skabes overensstemmelse med den regnskabsmæssige opgørelsesmåde, der er foreskrevet i årsregnskabsloven (lov nr. 284 af 10. juni 1981). Imidlertid er rådet opmærksom på, at det gældende forfaldsprincip rummer praktiske fordele. Lovforslaget er således et kompromis mellem forfaldsprincippet og det princip, hvorefter renten fordeles over den periode, renten vedrører.

Kreditor skal efter praksis medregne renter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori renten forfalder til betaling. Dette gælder også for forudbetalte renter. Kreditor kan dog have fået tilladelse til at fordele renterne over den periode, de vedrører. Fordeling af renterne over den periode, de vedrører, vil navnlig forekomme hos pengeinstitutter, vekselerere, finansieringsselskaber o.lign.

Skattelovrådet har i sin udtalelse om fradrag for renter ved insolvens anført, at der er behov for en ændring af den skattemæssige behandling af forfaldne renteudgifter, når debitor som følge af insolvens m.v. er ude af stand til at betale den pågældende rente.

Statsskattelovens § 6, stk. 1, litra e, fastslår, at renteudgifter kan fradrages i forbindelse med opgørelsen af den skattepligtige indkomst. I praksis er der som hovedregel knyttet den betingelse til fradragsretten, at renten skal være forfalden til betaling i den periode, indkomstopgørelsen vedrører. I visse tilfælde accepteres dog som nævnt foran, at rentefradraget fordeles over den periode,

som renten beregnes i forhold til. Derimod stilles der ikke krav om, at renten skal være betalt. Når fradragsretten for renter således i princippet er uafhængig af, om renteudgifterne betales, kan der opstå situationer, hvor det må anses for mindre rimeligt ubetinget at lade fradragstidspunktet afhænge af forfalds- eller beregningsprincippet. Er renterne ikke betalt, og er der ikke udsigt til, at de vil blive betalt, foreslås det derfor at indføre en regel om suspension af fradragsretten, indtil betaling sker.

Tidligere antog ligningsmyndighederne i praksis, at en debitor, der måtte antages at savne økonomisk evne og vilje til at betale forfaldne renter, først opnåede fradragsret på det tidspunkt, hvor renterne faktisk blev betalt. Denne praksis svarede til den praksis, der blev fulgt af ligningsmyndighederne i forbindelse med fremførelse af underskud i henhold til ligningslovens § 15 i konkurstillfælde.

Efter at Højesteret i en dom af 30. maj 1980 (UFR 1980 s. 566) havde fastslået, at der ikke var hjemmel til i konkurstillfælde at nægte en negativ skattepligtig indkomst fremført i medfør af ligningslovens § 15, blev praksis også ændret vedrørende fradragsretten for renteudgifter. Retsstillingen er herefter, at forfaldne renteudgifter kan fratrækkes, uanset om de er betalt, og uanset om der er udsigt til, at de vil blive betalt.

Renteudgifter, der er fradraget ved indkomstopgørelsen uden at være betalt, skal antagelig indtægtsføres og dermed beskattes, når kravet bortfalder ved forældelse, præklusion, eftergivelse, akkord eller på anden måde, medmindre kravet er uerholdeligt på bortfaldstidspunktet, jfr. Højesterets dom af 27. januar 1977 (UFR 1977 s. 141) om forældelse af varegæld.

Som nævnt ovenfor anfører skattelovrådet i sin udtalelse, at retsstillingen er, at renter kan trækkes fra, uanset om der er udsigt til, at de bliver betalt. I en kendelse, der er afsagt af landsskatteretten i februar 1984, har landsskatteretten dog nægtet fradrag for renteudgifter i en sådan situation.

Formålet med forslaget er derfor dels at skabe klar hjemmel til en begrænsning af fradragsretten for renteudgifter i tilfælde, hvor disse ikke kan forventes at blive betalt, dels at fremrykke tidspunktet for en endelig afklaring af den skattemæssige behandling af de pågældende renteudgifter.

Forslagets gennemførelse antages ikke at medføre merarbejde af betydning hos de lignende myndigheder, ligesom socialindkomsten ikke berøres nævneværdigt af forslaget.

Forslaget til ny § 5, stk. 1-5, i ligningsloven er i hovedsagen en præcisering af gældende praksis.